

Júlia

Világszerte Nr. 1

Rachael Thomas
Mindenáron

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A JÚLIA 675. eredeti címe: *To Blackmail a Di Sione* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 675. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-674-9

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Bianca di Sione nyugtalanul kereste Allegrát a tekintetével a zsúfolt és zajos konferenciateremben. Képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy talán valami nincs rendben vele. Bár a nővére nem mondott neki semmit, Bianca baljós előérzete csak erősebb lett, amikor Allegra felment a szónoki emelvényre. A tökéletes külső mögött ugyanis boldogtalannak és szörnyen feszültnek látszott.

És ő kénytelen lesz még több bánatot okozni neki, ugyanis muszáj beszélnie vele halálosan beteg nagypajukról. Allegra volt a legközelebbi bizalmasa a szülei halála óta, afféle anyaszerepet töltött be Bianca és a többi testvére életében, pedig akkoriban ő is még csupán hatéves volt.

Éppen bejelentették az utolsó felszólalót. Bianca azonban csak arra tudott gondolni, mit kért tőle *Nonno*, amikor múlt héten meglátogatta. Rémisztő volt ennyire gyengének és törékenynek látni a nagypaját, ezért is nem kezdte el mindenféle kérdésekkel bombázni a különös kérése hallatán. Most már azt kívánta, bárcsak megtette volna.

Egyetlen információ állt a rendelkezésére: a mese az „elveszett szeretőkről”, amelyen ő és a testvérei felnőttek. Nem ő volt az egyetlen, akit Giovanni titokzatos küldetésre kért az unokái közül, hogy az „elveszett szeretők” egyikét visszaszerezze a számára. A kincsek jelentősége viszont továbbra is mindannyiuk előtt homályos volt.

Nonno gyakran utalt rá, hogy kizárólag ezeknek a drágaságoknak köszönhetően volt képes felépíteni a hatalmas Di Sione Hajózási Vállalatot, miután fiatalemberként kivándorolt Amerikába.

– Miss Di Sione! Micsoda váratlan öröm...

Ez a hang! Ez az erős akcentus! Bianca vonakodva megfordult, és bénultan bámult Liev Dragunov markáns arcába.

A férfi fenségesen nézett ki méret után készült fekete öltönyében. Acélszürke szeme hidegen villogott.

Biancának most is ugyanúgy elgyengült tőle a lába, mint az első találkozásukkor. Liev nemrég kereste meg a lány cégét azzal, hogy vállalja el az új reklámkampányát.

Bianca szíve vadul dobogott.

A pokolba! Neki erre semmi szüksége... különösen ma! Miért nem képes a férfi elfogadni az egyértelmű nemet?

– Mr. Dragunov. Feltételezhetem, hogy... komoly okból van itt? – vetette fel könnyed hangnemben, de közben ugyanazt a bizsergést érezte a gerincében, mint múlt héten, amikor a férfi bejelentés nélkül felbukkant az irodájában.

Bianca többnyire jó emberismerő volt, és elég gyorsan felmért mindenkit, de Liev esetében a jelek szerint cserben hagyták az ösztönei.

– Minden tettemnek komoly oka van – felelte a férfi simulékonyan.

Bianca felvonta finoman ívelt szemöldökét, és azt kívánta, bárcsak immunis lenne Liev rosszfiús sármjával szemben.

Miközben a férfi körülnézett a teremben, Bianca lopva szemügyre vette lenyűgöző alakját.

– Ezt nem tudom megítélni. Mit keres itt, Mr. Dragunov? New York és Genf nem éppen kőhajításnyira van egymástól.

A férfi hirtelen ismét felé fordult. Bianca bátran állta jeges tekintetét. Kellemetlen érzéseit nyugodt arckifejezés mögé rejtette.

– Mivel jelentős összeggel támogattam a Di Sione Alapítványt, jogom van személyesen is meggyőződni arról, hogy értelmesen használják-e fel a pénzemet. Maga nem így gondolja, Miss Di Sione? – Dragunov minden egyes szónál közelebb lépett a lányhoz.

Bianca nyelt egy nagyot.

– Ezek szerint fontos magának, hogy a fejlődő országokban a nők több jogot szerezhessenek? – kérdezte, és észrevette, hogy a férfi állá válaszul megfeszül.

Micsoda szemtelenség! Ez az alak Allegra alapítványát próbálta ürügyként használni arra, hogy rá, Biancára kényszerítse az akaratát! És mindezt azok után, hogy ő egyértelműen a tudomására hozta, a cége nem segíthet neki a tervezett kampányban.

Bianca úgy szorította magához a csíptető mappáját, mintha valamiféle pajzs lenne. Liev Dragunov közelében teljesen elgyengült. Tehetetlen volt, ugyanakkor kíváncsi is – ami veszélyes kombináció. Már a férfi pusztája jelenléte provokáció volt a számára, és ösztönös védekező reakciót váltott ki belőle. Valószínűleg azért reagálta ennyire túl a dolgot, mert még mindig a sokk hatása alatt állt, amelyet *Nonno* ijesztő állapota és könyörgése váltott ki belőle.

Ellenfele egy pillanatra sem vette le róla a szemét, Bianca pedig nem volt hajlandó kitérni jeges és fürkésző tekintete elől. Nem engedhette, hogy ennek a dúsgazdag oroszoknak ekkora hatalma legyen felette. Sem neki, sem másnak. Ezt a leckét már nagyon fiatalon megtanulta.

– Nem – felelte a férfi, megkésett reakcióként a lány kérdésére. – De maga fontos a számomra. Nagyon is...

Ekkora pimaszság hallatán Biancának még a szava is elállt. Dragunov előtt mindössze egyetlen másik férfi nyilvánította ki iránta ennyire arcátlanul az érdeklődését, és ő majdnem be is dőlt a hazugságainak. Bianca még most, tíz évvel később is jól emlékezett a megaláztatásra, amely az érettségi bálján érte, és most ismét itt állt vele szemben valaki, akiben nem bízott, és akihez mégis olyan ellenállhatatlanul vonzódott, mint lepke a lánghoz.

– Már múlt héten is megmondtam, nem képviselhetem a cégét.

– Csakhogy én nem hiszek magának – szakította félbe a férfi gorombán, és még közelebb lépett.

Bianca nem tudta rávenni magát, hogy másfelé nézzon.

– És maga éppúgy nem hiszi... – folytatta a férfi, miközben a lány még mindig a megfelelő válasz után kutatott.

Liev ekkor ismét körbejártatta a tekintetét a termen, lehetőséget adva Biancának, hogy összeszedje magát.

Mire a férfi ismét felé fordult, már megacélozta magát, és újra készen állt a harcra.

– Komolyan beszéltem, Mr. Dragunov. És sajnos pillanatnyilag nincs időm további magyarázkodásra. Ha szeretne, nyugodtan egyeztessen időpontot a titkárnőmmel, miután visszatért New Yorkba.

Ekkor tapsvihar tört ki, és ez a színpadra irányította a lány figyelmét. Közben továbbra is magán érezte a férfi átható tekintetét, és képtelen volt szabadulni a gondolattól, hogy Liev Dragunov az egyértelmű visszautasítás ellenére továbbra is nyeregben érzi magát vele szemben.

– Kérem, bocsásson meg! Beszélnem kell a nővéremmel.

– Meghívom ma este vacsorázni.

Biancának erre ingerülten felszikkasztott a szeme.

– Tessék?

– Ha utána még mindig nem akarja elvállalni a megbízást, akkor békén hagyom.

Vacsora? Ezzel a férfival? A gondolattól azonnal hevesebben kezdett száguldani a vér az ereiben.

– A válaszonon egy vacsora sem változtat.

– Akkor semmit sem veszíthet, de legalább élvezhetjük kicsit egymás társaságát – érvelt Liev.

– Ha beleegyeznek, elvesztegetett időként tekinthetne az estére. – Ez meg honnan jött? Bianca alig ismert magára.

– Szívesen vállalom a kockázatot.

– Figyelmeztetem, Mr. Dragunov! Nem változtatok meg a véleményemet.

Miért nem mondok neki egyszerűen nemet? – töprengött Bianca, és nagyon remélte, hogy a férfinak nem tűnik fel megalázó bizonytalansága.

– Akkor egy egyszerű vacsora – adta be látszólag a derekát Dragunov. – Itt lakik a szállodában? – kérdezte, és az órájára nézett.

– Igen – vallotta be Bianca vonakodva. Úgy érezte, a férfi már eddig is a kelleténél többet tud róla.

– Akkor találkozunk fél nyolckor az előcsarnokban!

Dragunov tárgyilagos hangja nem tűrt ellentmondást, de Biancának nem állt szándékában hagyni, hogy a férfi uralkodjon felette.

– Szerintem ez nem jó ötlet.

Közvetlenül azután, hogy Liev Dragunov múlt héten kilépett az irodájából, gyorsan lenyomozta a férfit, ahogy a többi ügyfele esetében is mindig megtette, de semmi különöset nem talált vele kapcsolatban. Csak azért utasította el a felkérését, mert Dragunov vállalata az ICE potenciális versenytársa volt, amely a bátyja, Dario tulajdonában állt.

– Mondjon jobbat, Miss Di Sione! – szólította fel a férfi olyan mosollyal az arcán, amely ellen a lánynak nem volt ellenszere. Liev ezzel bizonyára tisztában volt, mert különben nem tett volna még egy próbát. – Lehet, hogy mégis üzleti vacsora lesz a dologból?

Bianca lesújtó pillantást vetett rá, majd fürkésző tekintettel körülnézett a teremben.

Liev Dragunov elégedetten elmosolyodott. A jégkirálynő kezdett lassan felengedni.

Az első próbálkozása, hogy megnyerje magának szakmai téren, nem járt sikerrel. De a legtöbb nőnél egy gyertyafényes vacsora mindig megtette a kívánt hatást.

Miközben tárgyaltak, Liev minden tőle telhetőt megtett, hogy ne képzelje maga elé a lányt leengedett hajjal a gyertyafényben, amely még jobban kihangsúlyozná a szépségét. Már a pusztá gondolattól is fájdalmasan megfeszült az ágyéka.

A pokolba! Muszáj lesz összeszednie magát. Senki és semmi nem húzhatja keresztül a számításait, különösen egy vonzó nő nem. Bianca di Sione meghódítása nem része a tervének.

Azt viszont muszáj elérnie, hogy a lány cége képviselje az ő vállalatát. Ez sokkal közelebb vinné a végső terv megvalósításához is. Miss Di Sione eszköz volt csupán. Semmi több.

– Vacsora és más semmi – erősítette meg Bianca, mintha képes lenne olvasni a gondolataiban, és ő is a karójára nézett.

– A szavamat adom.

A lány szkeptikusan végigmérte.

– Miért kéne bíznom magában, Mr. Dragunov? Szinte semmit sem tudok magáról. Ez egy ilyen sikeres vállalkozó esetében meglehetősen különös.

Liev magában elégedetten elmosolyodott. Annak ellenére, hogy Bianca szigorúan elutasította az ő több mint nagyvonalú ajánlatát, lenyomozta. Ezzel csak megerősítette a férfit abban a hitében, hogy a világot mégis a pénz mozgatja.

– Ez magáról is elmondható. – Liev nagyon jól tudta, hogyan kell a radar alatt repülni, és elkerülni a kellemetlen hírverést.

Abból ítélve, hogy milyen visszafogottan vezette az ügynökségét, Bianca di Sione is hasonló elvek alapján élte az életét.

– Ezek szerint átvilágított? – A lány ezúttal vidáman elmosolyodott, és a férfi eltöprengett, milyen lenne megcsókolni telt ajkát, de azonnal rendre is utasította magát.

– Az üzlet nem éppen erről szól? Felismerni, hogy kik az ember ellenségei – kérdezte, pedig nála jobban ezt senki sem tudta.

Még hozzá éppen tizenkét éves kora óta, amikor is néhány hónapon belül mindkét szülőjét elveszítette. A cég és a hatalmas villa elvesztése alkoholizmusba hajszolta az apját. Annyira magába fordult, és olyan depressziós lett, hogy észre sem vette, milyen súlyos beteg a felesége. Liev kénytelen volt tehetetlenül végignézni a tönkremenetelüket, és árvaként, egyetlen kopejka nélkül az utcán végezte. Lopni kényszerült, hogy túlélhessen. Valaha boldog családjából pedig nem maradt semmi.

Ezek a sebek túl fájdalmasak voltak ahhoz, hogy el lehessen felejtetni őket.

Ó, igen... Liev tisztában volt azzal, kik az ellenségei!

Vajon Bianca di Sionének van bármi fogalma arról, mi az, hogy ellenség? Hiszen híres családja védőszárnyai alatt nőtt fel, akik elkényeztették, és távol tartották a hatalmas, gonosz világtól. Bizonyára nem hiányzott semmi az életéből, hiszen akkora fényűzés vette körül. Egyedül a szülei elvesztése kötötte össze őket.

– Ellenségek... – ismételte Bianca, kiszakítva a férfit a borús gondolataiból. – Ezek szerint mi

azok lennének?

Lievben csak most tudatosult, hogy szándékai ellenére túl sok betekintést engedett a lánynak a gondolataiba.

– Hogyan lenne képes egy hús-vér férfi egy ilyen szépséget, mint maga, az ellenségének tekinteni?
– próbálta gyorsan menteni a helyzetet. Ezzel azonban mindössze egy halk nevetést sikerült előcsalogatnia a lányból, amely homályos, boldog emlékeket hívott életre a lelkében a távoli múltból.

– Most egyértelműen csak hízeleg, Mr. Dragunov – rótta meg Bianca, de a ragyogó kék szempárban bujkáló vidám szikrák meghazudtolták a szigort a hangjában.

Liev nem tehetett mást, viszonzta a mosolyát.

– Akkor este találkozunk, Miss Di Sione! – mormolta, majd rövid meghajlás után visszavonult.

Mivel meg volt győződve róla, hogy még a vacsora vége előtt sikerül rábeszélnie a lányt a kampánya levezénylésére, Liev Dragunov máris sokkal közelebb érezte magát az álmai megvalósulásához. Bosszúra szomjazott a cég ellen, amely tönkretette a szüleit, és ezáltal a családi boldogságukat meg az ő életét is.

– Biztos, hogy minden rendben? – kérdezte Bianca nyugtalanul, amikor Allegra nagy sóhajjal levetette magát a rendezvényterem egyik székére. A konferencia kétségtelenül hatalmas sikernek bizonyult, mégsem látta még soha ennyire elgyötörtnek és kimerültnek a nővérét.

Valószínűleg őt is éppúgy megviseli *Nonno* betegsége, mint engem, gondolta magában Bianca. Vagy a könnyörgése, hogy szerezzék vissza számára az „elveszett szeretőit”.

Milyen jó a bátyjának, Matteónak! Ő már teljesítette a küldetését. És Allegra is, habár ő eddig meglehetősen visszafogottan nyilatkozott a keresés körülményeiről.

Persze Bianca is elszánta magát arra, hogy visszaszerezze a nagyapja számára a karkötőt, amely után annyira sóvárgott.

– Ne aggódj, jól vagyok! – biztosította Allegra nem túl meggyőzően. – Különben is, fontosabb dolgunk is van annál, mint hogy az én hogylétemről társalogjunk. Ki volt az a férfi, akivel korábban beszélgettél?

– Az egyik legnagyobb támogatód – felelte Bianca könnyedén, és mindkettőjüknek töltött egy kis bort. Még mindig aggasztotta Allegra arcának áttetsző sápadtsága. – Egy orosz milliomos, aki ragaszkodik hozzá, hogy én képviseljem a vállalkozását. Annak ellenére, hogy határozottan visszautasítottam, nem hagy békén. Bár ez lehetetlen, felmerült bennem a gyanú, hogy csak azért adományozott hatalmas összeget az alapítványodnak, hogy idáig követhessen.

– És miért utasítod el ezt a szemmel láthatóan remek megbízást?

– Liev Dragunov Dario versenytársa. De van még valami, amit nem egészen értek.

Valami vadság, valami elemi erő rejlett a hűvös felszín alatt Bianca sejteése szerint. Mintha eddig még senkinek sem sikerült volna megszelídítenie a férfit. Az örült gondolat hatására a lány megborzongott.

– Az ellenállhatatlan külsejére gondolsz? – ugratta Allegra. – Nem kellene minden vonzó férfit elriasztanod magadtól, testvérekém. Az a dolog Dominickel több mint tíz éve történt.

– Akkor bizonyára örömmel hallod majd, hogy elfogadtam Dragunov vacsorameghívását ma estére. Természetesen csak azért, hogy megint kikoszorózzam.

– Értem. – Allegra halkán felnevetett, és Bianca megkönnyebbülten fellelegzett.

Úgy döntött, mégsem terheli a nővérét a félelemmel és aggodalommal, amelyet szeretett nagyapjuk miatt érzett. Miután hazatértek New Yorkba, biztosan adódik majd alkalmuk, hogy nyugodt körülmények között beszéljenek a dologról.

Megcsóválta a fejét, és mosolyt kényszerített az arcára.

– Felejtsd el, Allegra! Pillanatnyilag a *Nonnótól* kapott különleges feladat elsőbbséget élvez. Nem tudom, mi van igazából ezekkel az „elveszett szeretőkkel”.

– Fogalmam sincs. Látszólag nincs semmi összefüggés Matteo nyakéke és az én Fabergé dobozom között. Egyébként kíváncsi vagyok, vajon hogyan juthatott nagyapja fiatal szicíliai bevándorlóként

ilyen drága műtárgyakhoz. Olyan izgatott és meghatott volt, amikor átadtam neki az ékszerdobozt! Úgy becézgette, mintha tényleg egy igazi szerető lenne.

Bianca tűnődő sóhajt hallatott.

– Utasítottam a csapatomat, hogy próbálják kideríteni, merre lehet a karkötő. Véletlenül éppen a jövő héten fogják elérverezni New Yorkban. Sajnos nem sikerült megállapodnom a jelenlegi tulajdonosával. A jelek szerint egy olyan ritka és feltűnő kiállítás darabról van szó, hogy mindenképpen aukció keretében szeretné közszemlére tenni.

– Akkor nem lesz annyira nehéz teljesítened *Nonno* kívánságát. Hiszen csak licitálnod kell rá – felelte Allegra.

Bianca nem most először gondolkozott el azon, vajon mit élhetett át a nővére Dar-Amanban, ami ennyire megváltoztatta. De úgy döntött, hogy máskor próbálja majd meg kideríteni.

– Úgy tűnik, mintha semmi értelme nem lenne ennek a hajtóvadászatnak, de ha a karkötővel mosolyt varázsolhatok *Nonno* arcára, az bármilyen erőfeszítést megér.

– Nem kellene lassan indulnod? – vetett jelentőségteljes pillantást a karójára a nővére.

Bianca jóindulatúan elmosolyodott, de közben nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy Allegra ezzel elsősorban az esetleges kérdések elől próbál kitérni.

Hirtelen már nem volt olyan biztos benne, hogy tényleg találkoznia kell-e Liev Dragunovval. Főleg mivel továbbra sem akarta képviselni a vállalatát. Volt valami ebben a férfiban, amitől megszólalt az agyában a vészcsengő.

– Igen, valószínűleg jobb, ha nem váratom tovább a feltétlenül szükségesnél... – mormolta, és visszavonult.

Amikor némi késéssel belépett a szálloda előcsarnokába, Bianca azonnal megpillantotta Liev Dragunovot. Kimagaslott a többi férfi közül, de ez nem egyedül a magasságának és vitathatatlan vonzerejének volt köszönhető. Még a befolyásos üzletemberek tömegében is könnyedén uralta a helyiséget.

A bárpulnál ült, háttal neki, így Biancának lehetősége nyílt megcsodálni széles vállát, amely tökéletesen érvényesült méret után készült zakójában. A fejtartása és rövidre nyírt, sötét haja azt a benyomást keltette, hogy az elegáns felszín alatt valamiféle keménység rejtőzik. Valószínűleg éppen ez vonzotta hozzá a nőket, de neki nem állt szándékában áldozatul esni Liev veszélyes vonzerejének.

– Elnézést a késésért!

Liev Dragunov minden sietség nélkül felé fordult, és alaposan szemügyre vette a kis fekete ruhát, amit Bianca az utolsó pillanatban magára kapott. Elegáns volt, megfelelő egy vacsorameghívásra, de kicsit sem izgató, nehogy téves következtetéseket lehessen levonni belőle.

Bianca helyet foglalt a férfi mellett álló bárszéken, és közben elkövette azt a hibát, hogy Liev Dragunov szemébe nézett. Viharos-szürkén ragyogott, nyoma sem volt benne mosolynak vagy melegségnek. A hűvös, számító tekintet láttán Bianca titkon megborzongott.

– Nem olyan tulajdonság ez, amely a világ összes nőjében közös?

– Többnyire nem szoktam késni – tiltakozott Bianca határozottan. – Sajnos családi kötelezettségek tartottak fel. De ismét bocsánatot kérek.

– Vettem a bátorságot, és rendeltem magunknak egy kis pezsgőt. – Ezzel intett a pultosnak, aki azonnal mellettük termett, és gyöngyöző pezsgőt töltött két magas kristálypohárba, mielőtt még Bianca tiltakozhatott volna.

– Sokkal kevesebbet tud a nőkről, mint hittem, Mr. Dragunov – mormolta a lány ironikusan.

A férfi provokatív mosollyal köszöntésre emelte a poharát, és Bianca évek óta nem érezte magát ennyire élettelinek. Ez arra ingerelte, hogy elfogadja a leplezetlen kihívást. Édes mosollyal koccintott Dragunovval.

– A kivétel erősíti a szabályt – mormolta a férfi, és ivott egy kortyot.

Bianca érezte, hogy a férfi átlátott rajta, és elvörösödött. A pokolba! A beszélgetés kezdett kicsúszni az irányítása alól, még mielőtt igazán elkezdődött volna. Liev úgy viselkedett, mintha